

WOLFF & MÜLLER

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

12. října 2004*

Ve věci C-60/03,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Bundesarbeitsgericht (Německo) ze dne 6. listopadu 2002, došlým Soudnímu dvoru dne 14. února 2003, v řízení:

Wolff & Müller GmbH & Co. KG

proti

Josému Filipe Pereira Félixovi,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení C. W. A. Timmermans (zpravodaj), předseda senátu, C. Gulmann, R. Schintgen, F. Macken a N. Colneric, soudci,

generální advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
vedoucí soudní kanceláře: M. Múgica Arzamendi, vrchní rada,

* Jednací jazyk: němčina.

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Wolff & Müller GmbH & Co. KG T. Möllerem, Rechtsanwalt,

- za J. F. Pereira Félix M. Veiga, Rechtsanwältin,

- za německou vládu A. Tiemann, jako zmocněnkyní,

- za francouzskou vládu G. de Bergues, jakož i C. Bergeot-Nunes a O. Christmann, jako zmocněnci,

- za rakouskou vládu E. Riedlem a G. Hessem, jako zmocněnci,

- za Komisi Evropských společenství M. Patakia, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s R. Karpensteinem, Rechtsanwalt,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 49 ES.

- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Wolff & Müller GmbH & Co. KG (dále jen „Wolff & Müller“), stavebním podnikem, a J. F. Pereira Félixem ve věci odpovědnosti tohoto podniku jako ručitele za zaplacení minimální mzdy dlužné posledně uvedenému jeho zaměstnavatelem.

Právní rámec

Právní úprava Společenství

- 3 Pátý bod odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (Úř. věst. 1997, L 18, s. 1; Zvl. vyd. 05/02, s. 431) uvádí:

„vzhledem k tomu, že předpokladem této podpory nadnárodního poskytování služeb je volná soutěž a opatření zaručující dodržování práv pracovníků“.

4 Podle článku 1 směrnice 96/71, nazvaného „Oblast působnosti“:

„1. Tato směrnice se vztahuje na podniky usazené v některém členském státě, které vysílají v rámci nadnárodního poskytování služeb v souladu s odstavcem 3 pracovníky na území jiného členského státu.

[...]

3. Tato směrnice se použije, pokud podniky uvedené v odstavci 1 učiní některé z následujících nadnárodních opatření:

a) vyšlou pracovníka na území členského státu na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem

[...]“

5 Článek 3 směrnice 96/71, nazvaný „Pracovní podmínky“, stanoví v odstavci 1:

„Členské státy zajistí, aby podniky uvedené v čl. 1 odst. 1 zaručovaly bez ohledu na právo rozhodné pro pracovní poměr pracovníkům vyslaným na jejich území

pracovní podmínky týkající se dále uvedených záležitostí, které jsou v členském státě, ve kterém je práce vykonávána, stanoveny

— právními či správními předpisy

nebo

— kolektivními smlouvami nebo rozhodčími nálezy, které byly prohlášeny za všeobecně použitelné ve smyslu odstavce 8, jestliže se týkají činností uvedených v příloze:

[...]

c) minimální mzda, včetně sazeb za přesčasy; tento bod se nevztahuje na doplňkové podnikové systémy zaopatření v důchodu,

[...]“

6 Podle článku 5 směrnice 96/71, nazvaného „Opatření“:

„Členské státy přijmou vhodná opatření pro případ nedodržení této směrnice.

Členské státy zejména zajistí, aby pracovníkům nebo jejich zástupcům byly k dispozici vhodné postupy pro plnění povinností stanovených touto směrnicí.“

Vnitrostátní právní úprava

- 7 Verordnung über zwingende Arbeitsbedingungen im Baugewerbe (nařízení o závazných pracovních podmínkách v odvětví stavebnictví) ze dne 25. srpna 1999 (BGBl. 1999 I, s. 1894) stanoví ve svém článku 1:

„Pravidla kolektivní smlouvy stanoví minimální mzdu v odvětví stavebnictví na území Spolkové republiky Německo (smlouva o minimální mzdě) ze dne 26. května 1999, uvedená v příloze 1 tohoto nařízení, [...] se použijí na všechny zaměstnavatele a zaměstnance, jež tato smlouva nezavazuje, kteří spadají do oblasti její působnosti k 1. září 1999, pokud činnost podniku sestává převážně ze stavebních prací ve smyslu čl. 211 odst. 1 knihy III Sozialgesetzbuch [německý zákoník o sociálním zabezpečení, dále jen „SGB III“]. Pravidla kolektivní smlouvy se použijí rovněž na zaměstnavatele se sídlem v cizině a na jejich pracovníky zaměstnané v oblasti působnosti nařízení.“

- 8 Podle článku 1a Arbeitnehmer-Entsendegesetz (zákon o vysílání pracovníků, dále jen „AEntG“), vloženého článkem 10 Gesetz zu Korrekturen der Sozialversicherung und zur Sicherung der Arbeitnehmerrechte (zákon, jímž se mění sociální pojištění

a zajišťují se práva zaměstnanců) ze dne 19. prosince 1998 (BGBl. 1998 I, s. 3843), jež nabyl účinnosti dne 1. ledna 1999:

„Podnik, který pověří jiný podnik realizací stavebních prací ve smyslu čl. 211 odst. 1 SGB III, odpovídá jako ručitel, který se vzdal námitky předběžné žaloby věřitele vůči dlužníkovi, za závazky tohoto podniku, subdodavatele nebo pronajímatele pracovní síly, jehož využije podnik nebo subdodavatel, týkající se zaplacení minimální mzdy pracovníkovi nebo zaplacení příspěvků společnému orgánu stran kolektivní smlouvy v souladu s čl. 1 odst. 1 druhou a třetí větou, odst. 2a, odst. 3 druhou a třetí větou nebo odst. 3a čtvrtou a pátou větou. Minimální mzda ve smyslu první věty zahrnuje částku dlužnou zaměstnanci po odečtení daní a příspěvků na sociální pojištění a podporu zaměstnanosti nebo odpovídajících příspěvků na sociální zabezpečení (čistá mzda)“.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 9 José Filipe Pereira Félix je portugalským státním příslušníkem, který od 21. února do 15. května 2000 pracoval jako zedník na staveništi v Berlíně (Německo) jako zaměstnanec stavebního podniku se sídlem v Portugalsku. Tento podnik na staveništi prováděl pro společnost Wolff & Müller betonářské a železobetonářské práce.

- 10 Žalobou podanou dne 4. září 2000 k Arbeitsgericht Berlin (Německo) požadoval J. F. Pereira Félix od svého zaměstnavatele a společnosti Wolff & Müller, jako solidárních dlužníků, zaplacení nevyplacené mzdy ve výši 4019,23 DEM. Uplatnil, že posledně uvedená je v souladu s článkem 1a AEntG odpovědná jako ručitel za částky odpovídající mzdě, kterou neobdržel.

- 11 Wolff & Müller se bránila proti návrhům J. F. Pereira Félixeho zejména tvrzením, že její odpovědnost je vyloučena z důvodu, že článek 1a AEntG představuje protiprávní zásah do její svobody výkonu povolání zakotvené v článku 12 Grundgesetz (Základní zákon SRN) a porušuje svobodu poskytování služeb zakotvenou ve Smlouvě o ES.
- 12 Arbeitsgericht Berlin žalobě J. F. Pereira Félixeho vyhověl. Landesarbeitsgericht (Německo), k němuž se Wolff & Müller odvolala, její odvolání částečně zamítl, a Wolff & Müller tedy podala mimořádný opravný prostředek „Revision“ k Bundesarbeitsgericht.
- 13 Landesarbeitsgericht konstatuje, že jsou splněny předpoklady, aby byla Wolff & Müller odpovědná jako ručitel na základě článku 1a AEntG. Soudí rovněž, že toto ustanovení je slučitelné s článkem 12 Grundgesetz, neboť se jedná o přiměřené omezení. Uvedené ustanovení AEntG se mu nicméně jeví jako způsobilé bránit volnému pohybu služeb ve smyslu článku 49 ES.
- 14 V tomto ohledu předkládající soud podotýká, že odpovědnost jako ručitele stanovená v článku 1a AEntG (dále jen „odpovědnost jako ručitele“) s sebou může nést intenzivní kontroly a povinnosti prokazování, které se dotknou zejména zahraničních subdodavatelů. To způsobí dodatečné výdaje a administrativní zátěž nejen pro hlavní podnik, ale rovněž pro subdodavatele. Taková zátěž brání stavebním podnikům z jiných členských států v poskytování stavebních prací v Německu tím, že činí uvedené poskytování služeb méně atraktivní.

- 15 Krom toho se předkládající soud táže, zda je zásah do svobody poskytování služeb, který vyplývá z článku 1a AEntG, odůvodněný.
- 16 Podle uvedeného soudu odpovědnost jako ručitele jednak jistě poskytuje pracovníkovi skutečné zvýhodnění, které přispívá k jeho ochraně. Pracovníci mají navíc ke svému zaměstnavateli k dispozici dalšího dlužníka k uplatnění svého práva na čistou mzdu stanoveného vnitrostátní právní úpravou.
- 17 Předkládající soud má za to, že toto zvýhodnění má nicméně pouze omezené účinky. Pro vyslaného zahraničního pracovníka je v praxi často obtížné uplatnit u německých soudů své právo na mzdu proti podnikateli odpovědnému jako ručitel. Vzhledem k tomu, že vyslání na určitý stavební projekt trvá často pouze několik měsíců, pracovníci zpravidla neovládají německý jazyk a neznají stav práva v Německu. Předložení věci německému soudu k uplatnění požadavků posledně uvedených pracovníků založené na solidární odpovědnosti jako ručitele je tedy spojeno s velkými obtížemi. Mimoto tato ochrana ztrácí svoji hospodářskou hodnotu, pokud je skutečná šance být v Německu zaměstnán za mzdu citelným způsobem snížena.
- 18 Podle předkládajícího soudu je kromě toho třeba přihlídnout ke skutečnosti, že na základě odůvodnění AEntG je cílem odpovědnosti jako ručitele učinit obtížnějším poskytování zakázek subdodavatelům původem z takzvaných zemí „s levnou pracovní silou“ a oživit tak německý pracovní trh, chránit hospodářskou existenci malých a středních podniků v Německu, jakož i bojovat s nezaměstnaností v tomto členském státě. Tyto úvahy jsou základem právní úpravy nejenom podle odůvodnění uvedeného zákona, ale ještě víc na základě objektivního posouzení tohoto zákona. Záruka dvojnásobné nebo dokonce někdy i trojnásobné mzdy poskytovaná ze sociálních důvodů zahraničním pracovníkům, pokud pracují na stavbách v Německu, není zahrnuta ve výslovně uvedených cílech článku 1a AEntG.

- 19 Bundesarbeitsgericht, maje za to, že řešení sporu, jež mu byl předložen, závisí na výkladu článku 49 ES, se rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Brání článek 49 ES (dříve článek 59 Smlouvy o ES) vnitrostátním pravidlům, podle kterých stavební podnik, který pověří jiný podnik provedením stavebních prací, odpovídá jako ručitel, který se vzdal námitky předběžné žaloby věřitele vůči dlužníkovi, za závazky tohoto podniku nebo subdodavatele týkající se zaplacení minimální mzdy pracovníkovi nebo příspěvků společnému orgánu stran kolektivní smlouvy, jestliže minimální mzdu tvoří částka, jež má být zaplacená pracovníkovi po odečtení daní a příspěvků na sociální pojištění a podporu zaměstnanosti nebo odpovídajících dávek v oblasti sociálního zabezpečení (čistá mzda), pokud není přednostním cílem těchto pravidel ochrana odměny pracovníka nebo pokud je tato ochrana pouze druhotným cílem těchto pravidel?“

K předběžné otázce

K přípustnosti

- 20 Komise Evropských společenství uplatňuje, že otázka odpovědnosti jako ručitele za příspěvky společnému orgánu stran kolektivní smlouvy nenáleží k předmětu sporu v původním řízení, a nesmí k ní tedy být u žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podané předkládajícím soudem přihlédnuto.

- 21 V tomto ohledu je třeba připomenout, že předběžná otázka položená soudem je nepřipustná pouze tehdy, pokud je zjevné, že se netýká výkladu práva Společenství nebo pokud je hypotetická (rozsudek ze dne 7. ledna 2004, Wells, C-201/02, Recueil, s. I-723, bod 35 a uvedená judikatura). Tak tomu není v projednávaném případě.
- 22 Ze znění položené otázky, která vyjadřuje jinými slovy článek 1a AEntG, který představuje sporné ustanovení v původním řízení, totiž vyplývá, že otázka placení příspěvků společnému orgánu stran kolektivní smlouvy je úzce spojena s otázkou placení minimální mzdy.
- 23 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je tedy přípustná jako celek.

K věci samé

- 24 Je třeba připomenout, že Soudní dvůr může, aby dal soudu, který mu položil předběžnou otázku, užitečnou odpověď, přihlídnout k právním normám Společenství, na které se vnitrostátní soudce ve své otázce neodvolal (rozsudek ze dne 22. ledna 2004, COPPI, C-271/01, Recueil, s. I-1029, bod 27 a uvedená judikatura).
- 25 Jak přitom správně uvedly rakouská vláda a Komise ve svých písemných vyjádřeních, skutkové okolnosti původního řízení, jak jsou popsány v předkládacím usnesení, musí být považovány za spadající do oblasti působnosti směrnice 96/71. Odpovídají totiž případu upravenému v čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice.

- 26 Krom toho je nesporné, že dotyčné skutkové okolnosti původního řízení nastaly během roku 2000, tedy v době po uplynutí lhůty stanovené členským státem k provedení směrnice 96/71, jelikož toto datum bylo stanoveno na 16. prosince 1999.
- 27 Je tedy třeba v rámci přezkoumání předběžné otázky přihlédnout k ustanovením uvedené směrnice.
- 28 Na základě článku 5 směrnice 96/71 členské státy přijmou vhodná opatření pro případ nedodržení této směrnice. Členské státy zejména zajistí, aby pracovníkům nebo jejich zástupcům byly k dispozici vhodné postupy pro vymáhání splnění povinností stanovených touto směrnicí. Tyto povinnosti zahrnují, jak vyplývá z čl. 3 odst. 1 druhé odrážky písm. c) uvedené směrnice, povinnost zajistit, aby podniky zaručovaly pracovníkům vyslaným na jejich území zaplacení minimální mzdy.
- 29 Z toho vyplývá, že členské státy musí zejména zajistit, aby vyslaným pracovníkům byly k dispozici vhodné postupy pro účinné získání minimální mzdy.
- 30 Ze znění článku 5 směrnice 96/71 vyplývá, že členské státy mají k dispozici značný prostor pro volnou úvahu, pokud jde o vymezení formy a podmínek vhodných postupů ve smyslu druhého pododstavce tohoto ustanovení. Při využití tohoto prostoru pro volnou úvahu musí nicméně stále respektovat základní svobody zaručené Smlouvou (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 22. ledna 2002, Canal Satellite Digital, C-390/99, Recueil, s. I-607, body 27 a 28, jakož i ze dne 25. března 2004, Karner, C-71/02, Recueil, s. I-3025, body 33 a 34), a tedy, pokud se jedná o věc v původním řízení, volný pohyb služeb.

- 31 V tomto ohledu je třeba v první řadě připomenout, že podle ustálené judikatury nevyžaduje článek 49 ES pouze vyloučení jakékoliv diskriminace poskytovatele služeb usazeného v jiném členském státě z důvodu jeho státní příslušnosti, ale rovněž odstranění jakéhokoliv omezení, i když se toto omezení použije bez rozdílu na národní poskytovatele i na poskytovatele z jiných členských států, pokud může znemožnit, ztížit nebo učinit méně atraktivní činnost poskytovatele usazeného v jiném členském státě, ve kterém legálně poskytuje podobné služby (rozsudek ze dne 24. ledna 2002, *Portugaia Construções*, C-164/99, Recueil, s. I-787, bod 16 a uvedená judikatura).
- 32 Jak již Soudní dvůr rozhodl, použití vnitrostátních právních předpisů přijímajícího členského státu na poskytovatele služeb může znemožnit, ztížit nebo učinit méně atraktivním poskytování služeb osobami nebo podniky usazenými v jiných členských státech, jestliže způsobuje dodatečné výdaje, jakož i administrativní a hospodářskou zátěž (výše uvedený rozsudek *Portugaia Construções*, bod 18 a uvedená judikatura).
- 33 Postupujícímu soudu přísluší ověřit, zda je tomu tak ve věci v původním řízení, pokud jde o odpovědnost jako ručitele. Přitom je důležité vzít v úvahu účinek uvedeného opatření na poskytování služeb nejen subdodavateli usazenými v jiném členském státě, ale rovněž případnými hlavními podniky pocházejícími z takového státu.
- 34 Z ustálené judikatury dále vyplývá, že pokud se, za předpokladu, že představuje omezení volného pohybu služeb, taková právní úprava, jako je v článku 1a AEntG, použije na jakoukoliv osobu nebo podnik vykonávající činnost na území přijímajícího členského státu, může být odůvodněna, pokud odpovídá naléhavým důvodům obecného zájmu, jestliže tento zájem není chráněn pravidly, kterým

poskytovatel podléhá ve členském státě, ve kterém je usazen, a pokud je způsobilá zaručit uskutečnění cíle, který sleduje, a nepřekračuje meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Portugaia Construções, bod 19 a uvedená judikatura).

- 35 Naléhavé důvody obecného zájmu, již uznané Soudním dvorem, zahrnují ochranu pracovníků (výše uvedený rozsudek Portugaia Construções, bod 20 a uvedená judikatura).
- 36 Jestliže je přitom možné připustit, že použití právní úpravy týkající se minimální mzdy přijímajícím členským státem na poskytovatele služeb usazené v jiném členském státě v zásadě sleduje cíl obecného zájmu, a sice ochranu zaměstnanců (výše uvedený rozsudek Portugaia Construções, bod 22), platí v zásadě totéž i pro opatření přijatá prvním členským státem a určená k posílení procesních podmínek umožňujících vyslanému pracovníkovi uplatnit úspěšně jeho právo na minimální mzdu.
- 37 Pokud totiž právo na minimální mzdu představuje prvek ochrany pracovníků, procesní podmínky umožňující domoci se dodržování tohoto práva, jako je dotyčná odpovědnost jako ručitele v původním řízení, musí být rovněž považovány za zaručující takovou ochranu.
- 38 Pokud jde o vyjádření předkládajícího soudu, že přednostní cíl sledovaný vnitrostátním zákonodárcem při přijetí článku 1a AEntG představuje spíše ochrana vnitrostátního trhu práce než ochrana odměny pracovníků, je třeba připomenout, že přísluší uvedenému soudu ověřit zda, objektivně posouzeno, právní úprava dotčená v původním řízení zajišťuje ochranu vyslaných pracovníků. Je důležité ověřit, že tato právní úprava s sebou nese skutečné zvýhodnění dotyčných pracovníků, které

přispívá výrazným způsobem k jejich sociální ochraně. V této souvislosti může vést záměr uvedený zákonodárcem k podrobnějšímu přezkoumání zvýhodnění údajně příznavých pracovníkům jím přijatými opatřeními (výše uvedený rozsudek Portugaia Construção, body 28 a 29, jakož i uvedená judikatura).

- 39 Předkládající soud vyjádřil určité pochybnosti ohledně skutečného zvýhodnění, které přináší vyslaným pracovníkům odpovědnost jako ručitele jak z důvodu praktických obtíží, kterým budou čelit při uplatňování svého práva na mzdu proti hlavnímu podniku u německých soudů, tak z důvodu, že tato ochrana ztrácí svoji hospodářskou hodnotu, pokud je skutečná šance být v Německu zaměstnán za mzdu citelným způsobem snížena.
- 40 Nicméně, jak správně zdůrazňují J. F. Pereira Félix, německá, rakouská a francouzská vláda, jakož i Komise, přesto je pravda, že takové pravidlo, jaké je uvedeno v článku 1a AEntG, je pro vyslané pracovníky užitečné z důvodu, že v jejich prospěch přidává k prvnímu dlužníkovi minimální mzdy, kterým je zaměstnavatel, druhého dlužníka, který je zavázán solidárně s prvním dlužníkem a který je zpravidla solventnější než první dlužník. Objektivně posouzeno má tedy takové pravidlo schopnost zajistit ochranu vyslaných pracovníků. Spor v původním řízení se ostatně sám zdá potvrzovat toto ochranné poslání článku 1a AEntG.
- 41 Pokud jeden z cílů sledovaných vnitrostátním zákonodárcem spočívá v tom, zabránit nekalé soutěži ze strany podniků, které odměňují své pracovníky na nižší úrovni, než jaká odpovídá minimální mzdě, což přísluší ověřit předkládajícímu soudci, k takovému cíli lze přihlídnout jako ke kategorickému požadavku, který může odůvodnit omezení volného pohybu služeb, pokud jsou splněny podmínky uvedené v bodě 34 tohoto rozsudku.

- 42 Krom toho, jak uvedla rakouská vláda ve svém písemném vyjádření, není nutně rozpor mezi cíli jednak chránit volnou soutěž a jednak zajistit ochranu pracovníků. Pátý bod odůvodnění směrnice 96/71 ukazuje, že tyto dva cíle lze sledovat současně.
- 43 Konečně, pokud jde o vyjádření společnosti Wolff & Müller, podle něž je odpovědnost jako ručitele nepřiměřená vzhledem ke sledovanému cíli, z judikatury uvedené v bodě 34 tohoto rozsudku vyplývá, že aby bylo opatření odůvodněné, musí být způsobilé zaručit uskutečnění cíle, který sleduje, a nesmí překročit meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné.
- 44 Předkládajícímu soudu přísluší ověřit, že jsou tyto podmínky s ohledem na uvedený cíl, kterým je zajistit ochranu dotyčného pracovníka, dodrženy.
- 45 Za těchto okolností je namísto odpovědět na položenou otázku tak, že článek 5 směrnice 96/71, vykládán ve světle článku 49 ES, nebrání v takové věci, jako je věc v původním řízení, vnitrostátním pravidlům, podle kterých stavební podnik, který pověří jiný podnik provedením stavebních prací, odpovídá jako ručitel, který se vzdal námitky předběžné žaloby věřitele vůči dlužníkovi, za závazky tohoto podniku nebo subdodavatele týkající se zaplacení minimální mzdy pracovníkovi nebo příspěvků společnému orgánu stran kolektivní smlouvy, jestliže minimální mzdu tvoří částka, jež má být zaplacena pracovníkovi po odečtení daní a příspěvků na sociální pojištění a podporu zaměstnanosti nebo odpovídajících dávek v oblasti sociálního zabezpečení (čistá mzda), pokud není přednostním cílem těchto pravidel ochrana odměny pracovníka nebo pokud je tato ochrana pouze druhotným cílem těchto pravidel.

K nákladům řízení

- 46 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Článek 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb, vykládaný ve světle článku 49 ES, nebrání v takové věci, jako je věc v původním řízení, vnitrostátním pravidlům, podle kterých stavební podnik, který pověří jiný podnik provedením stavebních prací, odpovídá jako ručitel, který se vzdal námitky předběžné žaloby věřitele vůči dlužníkovi, za závazky tohoto podniku nebo subdodavatele týkající se zaplacení minimální mzdy pracovníkovi nebo příspěvků společnému orgánu stran kolektivní smlouvy, jestliže minimální mzdu tvoří částka, jež má být zaplacena pracovníkovi po odečtení daní a příspěvků na sociální pojištění a podporu zaměstnanosti nebo odpovídajících dávek v oblasti sociálního zabezpečení (čistá mzda), pokud není přednostním cílem těchto pravidel ochrana odměny pracovníka nebo pokud je tato ochrana pouze druhotným cílem těchto pravidel.

Podpisy.